

[Glistrup]

var dér inde på noget, der lå i størrelsesklassen 2 mia kr. på årsbasis. Det siger sig selv, og det er da også fremgået af debatten, at finanspolitiske synspunkter også er væsentlige i forbindelse med det, vi her diskuterer, dog i en helt anden og langt lavere størrelsesorden. Men så langt ude, som det offentlige finanser er kommet, må man faktisk vende hver evig eneste femøre på alle offentlige budgetter med den mest udprægede grad af fedtethed, og her drejer det sig trods alt om 200 millioner femører, og derfor er det ikke helt småbeløb, vi taler om.

Netop på denne dag sidder man her i dette hus og forhandler et oplæg fra den siddende regering om, at der på pensionisternes boligydelse skal spares præcis det beløb på 40 mill. kr., som hr. Wilhjelms talte om til kunstfonden, og som hr. Wilhjelms mente at man i kraft af en almindelig pris- og velfærdregulering af 1964-beløbet skulle have givet til kunstfonden på nuværende tidspunkt. Det er altså nødvendigt at foretage sammenligninger, hvor smertefulde de så end måtte være. Når det gælder noget så centralt som, at vore pensionister, hvad enten det er folkepensionister eller invalidepensionister, kan komme til at bo under ordentlige og betryggende forhold – det mest fundamentale, man overhovedet har som grundlag for en menneskelig tilværelse – kan vi ikke bare sige, at dér stryger vi 40 mill. kr., og så giver vi et beløb, som ligger i hvert tilfælde på en væsentlig procentdel af disse 40 mill. kr., ud som kunststøtte. Derfor er der i allerhøjeste grad også et finanspolitisk element i den debat, som vi fører nu.

Der blev så til støtte for, at man skulle anvende disse penge, anvendt socialpolitiske argumenter om, at der er mange kunstnere, der har det svært. Der er mange selvstændige næringsdrivende og mange landbrugere, der har det svært. Der er mange skibsværftsarbejdere, der har det svært, og der er således sociale hensyn at tage til andre, idet der også er noget centralt i det, de skaber. Selvfølgelig er det vigtigt, at vi har god kunst, men det er også vigtigt, vi har gode underbukser og Mallorcarejser og gode produkter på alverdens andre områder. Der er ikke nogen anledning til at trække dette særlig frem i billedet. Tværtimod, god kunst, som vi har fra tusinde år tilbage i tiden, er uopslidelig, og hvad tidligere generationer har præsteret af

kunst, er noget, vi kan nyde. Derimod er det begrænset, hvor meget vi kan nyde, hvad tidligere generationer har produceret af underbukser og Mallorcarejser. Derfor er der, når man skal spare, al mulig grund til at sige, at kunsten er noget af det første, man skal spare på, for det kan man spare på over en periode.

Jeg hørte nok, at Hans Majestæt Kong Frederik VI blev trukket ud af domkirkekrypten, eller hvor man fandt ham frem, for at vi skulle høre, hvad han havde sagt af begavede ting om Statens Kunstfond. Det har vi jo hørt til ulidelighed siden, jeg tror, det var det tidligere konservative folketingsmedlem Hans Jørgen Lembourn, der fandt på det, men det er ærlig talt ret uinteressant for vores politiske stillingtagen, om Frederik VI mener det ene eller det andet om Statens Kunstfond, om han skulle være tilhænger af oprøret fra Rindaldtiden eller han skulle være på Riffbjergsiden i denne debat.

Det lovforslag har intet at gøre med, som fru Ingerlise Koefoed var inde på, at svine kunstfondens medarbejdere til. Det har noget at gøre med, at vi skal finde frem til, at dette samfunds ressourcer er meget knappe, og så kan det ikke nytte noget at tro, at man sviner nogen til, fordi man siger, at nu skal der spares på dette område. Dér må man, bevares, tage sin holdning, og man kan selvfølgelig notere sig, at fru Ingerlise Koefoed og partiet venstre har den opfattelse, at man siger meget store ja'er til kunstfonden, vel at mærke når der er tale om kunst af den art, man kan lide. Vi fik jo meget præcist frem, hvad fru Ingerlise Koefoed tænker, men vi tænker på noget helt andet, når vi i fremskridtspartiet mener, at Volmer Sørensen burde have haft kunstfondstøtte, hvis endelig nogen skulle have det, fordi han forstod virkelig at skabe den kunstneriske glæde og begejstring hos de store masser. Fru Ingerlise Koefoed taler formentlig om hesteslagteren og Ulla Ryum, og hvem man nu ellers kan tale om. Det er da rigtigt, at vi har forskellige vurderinger, som fru Ingerlise Koefoed fremhævede, men vi mener, når man skal anvende samfundets midler, at det skal være til fordel for den brede befolkning og ikke i særlig grad til fordel for feinschmeckere. Man må gøre sig klart, at det er en sovepude, når ministeren henviser til, at der gælder et kvalitetskriterium, når fagfolk skal træffe en afgørelse. Spe-